

vých států (s uvedením hlavních dat o nich) v poměru jejich ke Společnosti národů a podrobné rejstříky osobní i věcné. — (G 3010.)

\* Dr. Paul Posener, *Die Bekämpfung der Geschlechtskrankheiten*. Berlin 1927. Str. 63. Mk 1.—. Knížka otiskuje nový zákon o potírání pohlavních nemocí, přijatý německým říšským sněmem 26. ledna 1927. V podrobném úvodu podává jeho výklad, při čemž hledí zejména k úkolům úřadů zdravotních, policejních a lékařů. Spisek chce přispět k tomu, aby ustanovení zákona nezůstala jenom na papíře, ale aby se i dobře osvědčila v praxi. — (G 2884.)

\* Frt. Kislinger, *Daň důchodová*. (Knihovna soukromého úředníka. Sv. 3.) Praha 1927. Jednota všeodbor. sdružení čsl. soukr. úředníků. Str. 181. — Knížka otiskuje ze zákona o přímých daních z 15. června 1927, č. 76 Sb. z. a n. a z vl. nařízení ze 7. července t. r. č. 97 Sb. z. a n. všechna ustanovení, pojednávající o dani důchodové (dřívější to dani z příjmů). Mimo to v poznámkách podává některé vysvětlivky, opírající se o příslušné výnosy ministerstva financí a pod. Na konci jsou pak uvedeny tabulky srážkové daně. — (G 1516.)

\* *Daň důchodová se zvláštním zřetelem ku srážkám ze služebních požitků*. (Zákon ze dne 15. června 1927, č. 76 Sb. z. a n. s prováděcím nařízením ze dne 7. července 1927, č. 97 Sb. z. a n.) Daň z vyššího služného. Upravil Jos. Bílý. Knihovna Čsl. obchodnické besedy v Praze. 1927. Str. 125. — Spisek podává §§ naší reformy daní přímých, vztahující se na daň důchodovou a na daň z vyššího služného a to jak zákona tak prováděcího nařízení, dále judikaturu, pokud má význam i po nové úpravě, vysvětlivky jakož i připomínky důvodové zprávy a rozpočtového výboru.

## Z judikatury Nejvyššího a Nejv. spr. soudu.

### Péče o válečné poškozence.

(Sděluje Dr. J. Tučný.)

K § 7 vlád. nař. č. 181/1922 Sb. z. a n. Výroky okresních sociálně-lékařských prohlídkových komisí a zemské odvolací komise nemají povahy rozhodnutí ani povahy opatření, nýbrž jsou pouze odbornými posudky, které tvoří část skutkového základu rozhodnutí judikujícího úřadu. O přiznání, pokud se týče odepření invalidního důchodu, t. j. o otázce, zdali jsou splněny zákonné předpoklady, zejména též zdali nemoc, o kterou jde, jest v takové souvislosti s vykonanou vojenskou službou válečnou, že lze mluvit o invalidovi ve smyslu zákona, a v druhé řadě, o otázce, v jaké míře tu jest invalidita, přísluší podle zákonných předpisů tuto materii upravujících autoritativně rozhodovati ve stolici první zemskému úřadu pro péči o válečné poškozence, ve stolici druhé ministerstvu sociální péče.

K zodpovězení otázek, týkajících se invalidity a její míry nepostačují judikujícímu úřadu vlastní jeho vědomosti, zodpovězení těchto otázek závisí od znalostí odborných, a vyžaduje proto znaleckého dobrozdání.

Poznání této okolnosti vedlo i zákonodárce k tomu, že posouzení otázek těchto svěřil zvláštním orgánům, okresním sociálně lékařským prohlídkovým komisím a zemské odvolací komisi.

Výroky těchto orgánů nemají ovšem charakteru rozhodnutí, které by na daný skutkový stav aplikovaly nějakou normu právní, ani povahy opatření, jež by upravovaly právní poměry invalidy, nýbrž jsou pouze odbornými posudky, které ve správním řízení mají povahu průkazných prostředků a které judikujícím úřadem jsou hodnoceny po způsobu jiných skutkových okolností jeho výroku za podklad sloužících.

Jestliže § 7 vládního nařízení z 8. června 1922 č. 181 Sb. z. a n. při této příležitosti předpisuje, že proti výroku zemské odvolací komise není přípustný další opravný prostředek, nemůže to mít jiného významu, nežli že vyloučeno jest další odborné přezkoumání, nikoli však, že by judikující úřad nebyl oprávněn, tato dobrá zdání stejně jako každý jiný průkazní prostředek před vydáním svého rozhodnutí hodnotiti. Výrok judikujícího úřadu pak jest výslednicí z podaných dobrých zdání a ze zjištěného skutkového materiálu. Pak je však úřad povinen, obsah skutkového materiálu, t. j. ony skutkové okolnosti, na základě kterých dospěl úřad k závěru, že stěžovatele nelze uznati invalidou, a tedy i obsah dobrého zdání, mezi nimiž a tvrzením strany po stránce skutkové jsou neshody, před rozhodnutím sdělití straně, aby tato byla s to hájiti svá práva i proti tomuto dobrému zdání.

(Nález N. s. s. ze 7. června 1927, č. 12.346/27 a č. 12.347/27.)

K § 19, odst. 2. zákona č. 39/1922. Pro odnětí důchodu stačí skutečnost, že vdova sdílí společnou domácnost s mužem, je tudíž mylným názor, jakoby jediným objektivním znakem společné domácnosti bylo soužití s mužem v poměru rovnajícím se skutečně manželství, pokud se týče okolnost, že dotýčný muž vdovu nebo družku po válečném invalidovi zcela vydržuje. Jedním z objektivních znaků společné domácnosti jest i společné stravování.

(Nález Nejv. správ. soudu z 5. III. 1927, č. 4367/27; srv. též nález Nejv. správ. soudu z 11. X. 1926, č. 4075/26 uveř. v Soc. Revui, roč. 1927, č. 1, str. 105 a nález Nejv. správ. soudu ze 14. I. 1927, č. 419/27 v Soc. Revui, roč. 1927, č. 2, str. 198.)

Invalidní důchod. Příplatky k důchodu. K. W. sloužil v bývalé rakousko-uherské armádě jako poddůstojník z povolání a byv při superarbitraci dne 13. září 1906 uznán k veškeré službě nezpůsobilým, byl dnem 1. října 1906 přeložen dle §u 72 zákona ze dne 27. prosince 1875 č. 158 ř. z. do invalidního stavu s trvalou invalidní pensí 160 K ročně. Dne 14. října 1919 uzavřel sňatek s nemanželskou matkou svých dvou dětí, narozených dne 15. března 1909, resp. 15. dubna 1914. Z důvodů této invalidity pobírá K. W. vojenské zaopatřovací požitky i dále od československého státu a to po jich úpravě podle zákona ze dne 22. prosince 1924 č. 288 Sb. z. a n. ročně invalidní důchod 2501 Kč 47 h a drahotní přídavky 2400 Kč ročně ve výměře pro s v o b o d n é h o.

Stížnost proti rozhodnutí ministerstva národní obrany ze dne 7. července 1926 č. 5492/39, jímž nebylo žádosti K. W. za přiznání drahotního přídavku vyšší rodinné třídy (na manželku a 2 děti) vyhověno, byla nálezem nejv. správ. soudu ze 27. června 1927, č. 25.228/26 zamítnuta jako bezdůvodná.

Ve světové válce konal K. W. činnou službu vojenskou jako domobranec a utrpěl při tom opět zranění, žádal o přiznání invalidního důchodu jako válečný poškozenec.

Výměrem ze dne 16. února 1925 č. 653.729/24 vyslovil zemský úřad pro péči o válečné poškozence v Praze, že se K. W., jenž byl nálezem zemské odvolací komise prohládkové v Praze ze dne 10. června 1924, č. 2534/127 uznán válečným invalidou 20% neschopným k výdělku, na základě §u 4 odst. 1 zákona ze dne 20. února 1920 č. 142 Sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 25. ledna 1922 č. 39 Sb. z. a n. invalidní důchod nepřiznává, poněvadž jako bývalý poddůstojník z povolání a patentální invalida pobírá vojenské zaopatřovací požitky, jež činily v r. 1920 Kč 2284 a v r. 1921—1924 po Kč 3720.— a jež tedy převyšují důchod, který by stěžovateli jinak příslušel.

Odvolání K. W. do toho výměru bylo rozhodnutím min. soc. péče z 5. listopadu 1926 č. 35.375/V-la/26, zamítnuto z těchto důvodů:

„Podle §u 4, odst. 1, zákona ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n. nemá poškozenec, který před nebo zároveň s událostí, zakládající jeho nárok na důchod dle uvedeného zákona, nabyt nárok na jiné zaopatřovací požitky z pokladny státní, nároku na důchod válečného poškozence, jestliže tyto jiné požitky z veřejné pokladny přesahují požitky, jež by jinak poškozenec příslušely z důvodu válečného poškození. Zákon ze dne 25. ledna 1922, č. 39 Sb. z. a n. změnil ustanovení to v ten smysl, že zaopatřovací požitky započítávají se polovinou a že vylučují poškozenec z nároku na důchod jen tenkrát, převyšují-li požitky válečného poškozence o více než o 100%. Stěžovateli vyplatila vojenská pensijní likvidatura jako patentálnímu invalidovi v r. 1920 Kč 2284, v letech 1921—1924 po Kč 3720.— ročně. Poněvadž však by stěžovateli příslušely jinak jako invalidovi 20% výdělku neschopnému požitky ročních Kč 612 (360+180 : 2×36), převyšují požitky vojenskou pensijní likvidaturou jemu vyplacené, i polovinou započteny, požitky válečného poškozence i zvýšené o 100%, takže stěžovatel nároku na důchod nemá.“

Ve stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu podané přiznává stěžovatel, že nemá nároku na podobné pobírání dvojité invalidní renty, ale shledává nezákonnost v tom, že mu žalovaný úřad nepřiznal nárok na přídavky na manželku a dvě děti, jenž mu dle jeho mínění přísluší

1. jednak z ustanovení § 3 a 10 zákona č. 142/1920 Sb. z. a n.,

2. jednak z ustanovení § 24 odst. 4 zákona č. 76/1922, § 4 zákona č. 394/1922 a §§ 13 a 31 zákona č. 288/1924.

Nejvyšší správní soud neshledal stížnost důvodnou po této úvaze:

ad 1. § 3 zákona č. 142/1920 nejedná vůbec o nějakých přídavecích nebo příplatcích k důchodu válečných poškozenců, nýbrž toliko o zvýšení hranice příjmové, uvedené v § 2. § 10 zákona č. 142/1920 přiznává ovšem za určitých podmínek invalidovi 10% příplatek k důchodu základnímu, v §§ 7 a 8 uvedenému, za každé nezaopatřené dítě, resp. i za manželku nebo družku (§ 10 ve znění zákona č. 39/1922), ale tento příplatek, jsa právě jen příplatkem, netvoří žádný samostatný důchod a jest ve smyslu §u 6 i ve smyslu nadpisu k §§ 7—12 pouhou součástí invalidního důchodu.

Stěžovatel mohl by tedy nárok na řečené 10% přídavky s úspěchem uplatňovati jen, kdyby mu příslušel nárok na základní invalidní důchod dle cit. §§ 7—12.

Tento nárok byl však naříkaným rozhodnutím stěžovateli odepřen z důvodu, že pobírá již vojenské zaopatřovací požitky a proti tomuto výroku stížnost vůbec nebrojí, nýbrž přiznává naopak, že na pobírání dvojí renty invalidní nároku není. Dovolává se tedy stížnost ustanovení cit. § 3 a 10 neprávem.

ad 2. Nároku na drahotní přídavek podle zákona ze dne 17. února 1922 č. 76 Sb. z. a n. nebo podle zákona ze dne 22. prosince 1924, č. 288 Sb. z. a n. stěžovatel v řízení před žalovaným úřadem neuplatnil a proto se žalovaný úřad také z těchto hledisek o nároku stěžovatelově nevyslovil. Není-li tu však v tomto směru výroku, jež by nejvyšší správní soud mohl přezkoumati, jest stížnost vzhledem k ustanovení § 5 zákona o správním soudě nepřijatna.

O nároku stěžovatelovu na drahotní přídavky podle zákonů o zaopatřovacích požitcích vojenských osob bylo již rozhodnuto výnosem ministerstva národní obrany ze dne 7. července 1926 č. 5492 a stížnost do tohoto rozhodnutí k nejvyššímu správnímu soudu podaná byla zamítnuta současně vydaným nálezem tohoto soudu č. 25228/26. Bylo tedy stížnost zamítnouti.

(Nález Nejv. správ. soudu ze 27. června 1927, č. 4016/27.)